

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 września 2015 r. powoda R. P. przeciwko T. M. powód wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 kwietnia 2014 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VII GNc 119/14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 1 września 2014 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 29 kwietnia 2014 r. wydany został przez Sąd Okręgowy w Szczecinie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazujący mu zapłatę wskazanej w nim kwoty. Na podstawie tego tytułu egzekucyjnego przeciwko powodowi zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne. Powód podniósł, że po wniesieniu pozwu i wydaniu tytułu egzekucyjnego dokonał on na rzecz pozwanego szeregu płatności co powinno znaleźć odzwierciedlenie w saldzie wzajemnych rozliczeń. Pozostałą część należności zapłacił po wszczęciu egzekucji. Ostatecznie powód dokonał zapłaty w kwocie 200.400 zł co wyczerpuje w całości kwotę objętą tytułem wykonawczym wraz z odsetkami i kosztami.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że 8 z dołączonych do pozwu dowodów zapłaty nie pozostaje w żadnym związku z tytułem wykonawczym, o pozbawienie którego powód wniósł. Pozwany potwierdził jedynie kwotę 20.000 zł wynikającą z dowodu KW z 30 lipca 2015 r., którą otrzymał jako rozliczenie należności wynikających z powołanego orzeczenia i o tę kwotę zredukował należności egzekwowane przez komornika. Pozwany zakwestionował też prawdziwość dowodu KW z 6 maja 2014 r. wskazując, że otrzymał od powoda kwotę 10.272 zł jednakże kwota 50.000 zł jest dopisana przez powoda w wyniku sfalszowania dokumentu KW. Pozwany zaprzeczył, że tę kwotę otrzymał. Podniósł, że przedstawione przez powoda KW stanowią rozliczenia na poczet bieżących dostaw, nie zaś należności wynikających z tytułu wykonawczego.

Ustalenia faktyczne i wskazanie dowodów.

Powoda R. (...) i pozwanego T. M., w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, łączyła wieloletnia współpraca, w ramach której pozwany dostarczał powodowi towar w postaci ryb.

Fakt niesporny.

W dniu 29 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GNc 119/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał R. P. zapłacić na rzecz T. M. kwotę 166.346,25 złotych z odsetkami ustawowymi od kwot szczegółowo w nakazie wymienionych oraz kwotę 2.080,00 złotych tytułem kosztów procesu.

Powód R. P. nie złożył sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty, który uprawomocnił się z dniem 11 czerwca 2014 r. Powyższy nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 1 września 2014 r.

Na wniosek pozwanego na podstawie powyższego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kamieniu Pomorskim K. C. w 2014 r. wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi pod sygn. Km 833/14.

Na podstawie postanowienia z 12 sierpnia 2015 r. w tym postanowieniu egzekucyjnym dokonane zostało zajęcie wierzytelności jakie przysługiwały powodowi wobec R. Greenland (...) sp. z o.o. w K..

Dowody: - zajęcie wierzytelności (k. 7);

- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (k. 8).

Strony dokonywały wzajemnych rozliczeń za dostarczone ryby w postaci gotówkowej, co potwierdzane było dowodami wpłat (druki (...)). Część wpłat dokonywał powód osobiście, a część jego syn M. P..

Dowód: zeznania świadka M. P. (k 120 – 121).

W dniu 6 maja 2014 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 10.272 zł jako tytuł zapłaty wskazując „za Rybę z DK – 10”. Kwota ta została uiszczona na poczet należności za bieżące dostawy ryb. Dopisanie kwoty 50.000 złotych na tym dokumencie przez syna powoda nastąpiło już po podpisaniu tego dowodu wpłaty przez pozwanego

Dowody: - kopia dowodu wpłaty z 6 maja 2014 r. (k. 36), której odpowiada oryginał dokumentu (k. 52);

- opinia biegłego sądowego J. F. (k. 156-181).

W dniu 4 lipca 2014 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 10.000 złotych jako tytuł zapłaty wskazując „zal.”

W dniu 25 września 2014 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 10.000 złotych jako tytuł zapłaty wskazując „za Rybę DK – 10”.

W dniu 13 października 2014 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 20.000 zł jako tytuł zapłaty wskazując „za Rybę z kutra DK – 10”.

W dniu 24 października 2014 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 20.000 złotych jako tytuł zapłaty wskazując „ryba”.

W dniu 28 stycznia 2015 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 18.000 złotych jako tytuł zapłaty wskazując „ryba zal”.

W dniu 2 lutego 2015 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 20.270 złotych jako tytuł zapłaty wskazując „ryba zal”.

W dniu 2 marca 2015 r. powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 16.000 złotych jako tytuł zapłaty wskazując „ryba”.

Dowody: - kopie dowodów wpłat z 4 lipca 2014 r., 25 września 2014 r., 13, października 2014 r., 28 stycznia 2015 r., 24 października 2014 r., 2 lutego 2015 r., 2 marca 2015 r. (k. 36 - 39), którym odpowiadają oryginały dokumentów (k. 52).

W dniu 30 lipca 2015 r. powód wpłacił pozwanemu kwotę 20.000 zł tytułem części należności objętych nakazem zapłaty z dnia 29 kwietnia 2014 r. (sygn. akt VIII GNc 119/14).

Niesporne.

Ocena dowodów:

Ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie dowodów z dokumentów, przy czym wszystkie dokumenty zostały złożone przez stronę powodową, zeznań świadka M. P. oraz opinii biegłego sądowego J. F..

W sprawie nie było sporne, że strony łączyła współpraca, w ramach której pozwany dostarczał powodowi ryby.

Poza sporem pozostawały też fakty związane z wydaniem przeciwko powodowi tytułu egzekucyjnego, którego pozbawienia wykonalności powód się domaga, jego treści jak również prowadzonej na jego podstawie egzekucji. Przedstawione w sprawie dowody pozwoliły na ustalenie szczegółowej treści tych tytułów i czynności.

Kluczowa kwestia rozważanej sprawy, w świetle zarzutu spełnienia świadczenia, sprowadzała się do tego, czy powód dokonał zapłaty należności wynikających z tytułu egzekucyjnego po jego wydaniu i uprawomocnieniu. Na tę okoliczność powód przedłożył dokumenty w postaci dziewięciu dowodów wypłaty.

Strona pozwana treści ośmiu tych dokumentów nie zaprzeczała, należało więc przyjąć, że dokumenty te, zwłaszcza że złożone przez stronę, która była inicjatorem postępowania, są prawdziwe zarówno co do autentyczności ich powstania, jak i zawierają treść odpowiadającą prawdzie. Powyższe zostało nadto potwierdzone okazaniem i udostępnieniem oryginałów.

Pozwany natomiast zakwestionował prawdziwość dowodu wypłaty z dnia 6 maja 2014 r. (k.36). wskazując, że zapis odnoszący się do zapłaty zaległej kwoty 50.000 zł został dopisany przez powoda a pozwany takiej kwoty nigdy nie otrzymał. Nie kwestionował zaś tego dokumentu w zakresie potwierdzenia wpłaty kwoty 10.272 zł przyznając, że faktycznie wpłatę w takiej kwocie od powoda otrzymał tytułem należności bieżących.

Celem ustalenia czy wszystkie treści na tym dokumencie zostały naniesione w tym samym czasie oraz czy wykonała je jedna osoba, przeprowadzony został dowody z opinii dwóch biegłych, przy czym biegła B. M. nie zdołała - z uwagi na nieposiadanie odpowiedniego zaplecza technicznego – dokonać ustaleń co do czasu naniesienia na ten dokument poszczególnych jego treści. Dopiero biegły sądowy J. F. – bazując na różnicach wysycenia środka kryjącego użytego do naniesienia treści dokumentu oraz głębokości ich reliefu, a także przy założeniu, że do wykonania tych grafizmów użyto tego samego długopisu - ustalił, że sporne treści, dotyczące zapłaty kwoty 50.000 złotych, zostały dopisane w późniejszym o kilka godzin czasie w cyklu edycyjnym innym, niż treść dotycząca wpłaty kwoty 10.272 złotych, przez M. P.. Stwierdził jednocześnie, że osoba składająca podpis jako otrzymujący najprawdopodobniej sygnowała treść tylko pierwotnych zapisów.

Oceniając ten dowód, należało uznać go za wiarygodny. Biegły przeprowadził rzetelne badanie, którego przebieg i wyniki przedstawił w obszernym sprawozdaniu, pobrał też materiał porównawczy właściwy do przeprowadzenia badania pisma ręcznego. Nie budzi wątpliwości, że kolejność naniesienia treści 10.272 złotych i 50.000 złotych była taka, że najpierw powstała pierwsza z wymienionych adnotacji, co potwierdził wypełniający ten dokument syn powoda, przesłuchany jako świadek. Zatem oczywiste jest, że adnotacja o zapłacie kwoty 50.000 złotych powstała już po podpisaniu dokumentu przez pozwanego, bowiem świadek ten zeznał, że przyszedł z wypełnioną treścią co do zapłaty kwoty 10.272 złotych po kilku minutach od wpisania tej treści. Tak więc w zakresie kolejności zapisania wskazanych odrębnych treści zeznania świadka M. P. są wiarygodne, pozwalają też na wyciągnięcie wniosków co do przebiegu zdarzeń w powiązaniu z ustaleniami i ocenami dokonanymi przez biegłego. Niewiarygodne jest tylko jego twierdzenie, że treść wskazującą na zapłatę kwoty 50.000 złotych wykonał przy pozwanym, a nie po podpisaniu przez niego pokwitowania.

Pozostając przy wzmiankowanej opinii nie było wątpliwości także co do jej mocy dowodowej. Wprawdzie powód przedstawił w sposób lakoniczny uwagi do opinii, jednak nie wniósł on o uzupełnienie opinii, czy przesłuchanie biegłego. Nie wyjaśnił stwierdzenia, że zakwalifikowanie dokumentu jako przerobionego nie opiera się na znajomości materiału dowodowego przez biegłego (biegłemu doręczono akta sprawy), ani twierdzenia o wykroczeniu poza zakres postanowienia dowodowego. To ostatnie stwierdzenie nie jest trafne. Tezą dowodową omawianego dowodu było ustalenie, czy obie treści – przyznana i kwestionowana przez pozwanego, zostały naniesione w tym samym czasie, czy różnym, a jeżeli tak to w jakim odstępie czasowym. Wnioski opinii obejmują odniesienie się do tej tezy.

Wracając jeszcze do zeznania M. P. należy dodać, że nie mogły być uwzględnione te ich treści, które nie były zgodne z dokumentami (...) złożonymi przez powoda, co powinno być oczywiste w sytuacji, gdy świadek ten, będący synem powoda, został przez niego zgłoszony, natomiast powód posługiwał się dowodowo dokumentami, o których mowa, jako potwierdzającymi spełnienie świadczenia z tytułu wykonawczego, którego pozbawienia wykonalności domagał się w niniejszej sprawie.

Ocena prawna:

Powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego podnosząc zarzut spełnienia świadczenia.

Podstawą prawną powództwa jest art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej przez art. 2 pkt 90 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1311) ponieważ pozew został wniesiony przed dniem 8 września 2016 r. jako dniem wejścia w życie tej zmiany, a zgodnie z jej art. 21 zmienione przepisy stosuje się do spraw wszczętych po wejściu w życie ustawy.

Przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., określając przesłanki merytorycznej obrony dłużnika przed egzekucją na podstawie tytułu wykonawczego, ma charakter materialnoprawny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2004, IV CK 22/03). Wyraża ogólną zasadę, zgodnie z którą uprawnienie dłużnika do wszczęcia powództwa opozycyjnego z powodu zdarzenia, które niweczy możliwość jego przymusowego wykonania, jest możliwe, o ile zdarzenie to miało miejsce po powstaniu tytułu egzekucyjnego i spowodowało wygaśnięcie lub niemożność egzekwowania zobowiązania. Gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądowe zasada ta ulega modyfikacji przez to, że możliwe jest na gruncie omawianej regulacji oparcie powództwa opozycyjnego na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego jest powództwem o ukształtowanie prawa, co oznacza, że wyrok uwzględniający powództwo ma stworzyć nowy stan prawny co do możliwości wszczęcia postępowania egzekucyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2000 roku, IV CKN 156/00). Odmiennie zapatrywanie prowadziłyby do niemożności zwalczania egzekucji tytułów wykonawczych, z których zobowiązania wygasły albo nie mogą być egzekwowane. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony po wszczęciu przez pozwaną egzekucji, natomiast wydanie wyroku nastąpiło przed jej zakończeniem.

Zdarzeniami, na które powołał się powód, były wskazane przez niego zapłaty należności składających się na kwotę objętą tytułem wykonawczym po jego powstaniu, co miało wynikać z załączonych do pozwu dowodów wypłat gotówkowych. Takie zdarzenia rozpatrywać należy w kontekście ustalenia skutku materialnoprawnego w postaci wygaśnięcia zobowiązania.

Nie budziło wątpliwości spełnienie świadczenia w kwocie 20.000 zł uiszczonej przez powoda w dniu 30 lipca 2015 r. Pozwany przyznał w odpowiedzi na pozew, że powyższa wpłata została dokonana na poczet zaległości z 2013 r. objętych tytułem wykonawczym wskazanym w powie, natomiast nie wykazał, a nie wynika to też ze złożonych przez powoda dokumentów pochodzących od komornika sądowego, aby zredukował wartość egzekwowanej należności o tę wartość spełnionego. Nie można tedy twierdzić, że wyłączona została możliwość egzekucji tej kwoty na podstawie kwestionowanego tytułu.

Tym samym doszło do zdarzenia w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., w wyniku którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, a przez to zaistniała podstawa do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego wskazanego w pozwie, w zakresie roszczenia głównego w kwocie 20.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 lipca 2015 r. jako dnia następnego po zapłacie powyższej kwoty.

Co do pozostałych kwot wynikających ze złożonych przez powoda dowodów wypłat pozwany w zakresie wpłat których nie kwestionował wyraził stanowisko, że są to zaliczki na poczet bieżących dostaw, zaś powód w ogóle się do tego nie odniósł. Przede wszystkim nie zakwestionował twierdzenia pozwanego, że te wpłaty czynione były wyłącznie na poczet przyszłej sprzedaży, zaś treść dokumentów KW temu również nie zaprzecza. Zauważyć przy tym należy, że w sytuacji gdy

strony łączyła współpraca, naturalnym jest, że ta strona, która jest wierzycielem chce otrzymać zaliczkę na poczet świadczenia, skoro wcześniej powód nie dokonywał płatności za dostawy. Istotnym jest również, że użyte w załączonych do sprawy dowodach wypłat oznaczenia tytułów wpłat nie pozwalają na jednoznaczną identyfikację świadczenia, którego dotyczą. Fakt, że w dowodach KW z 25 września 2014 r., 13 października 2014 r., 24 października 2014 r. i 2 marca 2015 r. wartości wpłat są zaokrąglone nie wyklucza, że zawierają one również spłaty zaległości, ale też może świadczyć o uiszczaniu zaliczek, natomiast powód nawet nie podjął próby wyjaśnienia w tym zakresie. W tej sytuacji nie można było przyjąć, że są to wpłaty na poczet należności objętych nakazem zapłaty stanowiącym tytuł wykonawczy, którego pozbawienia wykonalności powód się domaga.

Podkreślić także należy, że powód nie przedłożył faktur wystawionych przez pozwanego, które odzwierciedlałyby zdarzenia gospodarcze jakim była sprzedaż powodowi ryb, i na podstawie których można byłoby dokonać ustaleń w zakresie rozliczeń stron co do tego, które wpłaty obejmują jedynie zaliczki na bieżące dostawy, a które stanowią zapłatę za zaległe należności. Niezależnie od tego sposób dokonywania płatności, zarówno co do ich okoliczności, jak i wskazania tytułów płatności, nie pozwala uznać, że powód wykazał spełnienie świadczenia z powołanego w pozwie tytułu wykonawczego, a przecież to na nim ciężar ten spoczywał (art. 6 k.c.). Tym samym nie wykazał, że ziszcila się przesłanka do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie wyższym, niż wskazany wyżej.

Powód odniósł się jedynie do zarzutu nieotrzymania zapłaty w wysokości 50.000 zł wskazanej na druku KW z 6 maja 2014 roku. Trzeba przyznać, że określenie tytułu tej wpłaty, inaczej niż na dowodach omówionych wyżej, wskazuje na zapłatę na poczet zadłużenia powoda wobec pozwanego. Trzeba jednak zauważyć, że według treści dowodu KW zapłata miała nastąpić 6 maja 2014 r., natomiast tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym został wydany 29 kwietnia 2014 r. i uprawomocnił się w dniu 11 czerwca 2014 r. w sytuacji braku złożenia sprzeciwu przez powoda. Powód nie zgłosił zatem w tamtym postępowaniu, mając taką możliwość, zarzutu spełnienia świadczenia, a z okoliczności sprawy nie wynika by istniały ku temu jakiegokolwiek przeszkody, w każdym razie powód na takie nie wskazywał.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. (w brzmieniu sprzed powołanej nowelizacji) dłużnik może oprzeć powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Wprawdzie z wykładni językowej tego przepisu to wprost nie wynika, jednak chodzi tu o przypadek, gdy z racji prawnych ograniczeń kognicji sądu zarzut nie mógł być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu prowadzącym do wydania tytułu. Czyniąc koncesję na rzecz tej wyjątkowej sytuacji w doktrynie podkreślano, że art. 840 § 1 pkt 2 in fine nie może służyć sanowaniu uchybień strony, która we właściwym czasie nie wystąpiła ze stosownym zarzutem, lub korygowaniu błędów sądu orzekającego, który zarzut taki przeoczył (por. P. Grzegorzcyk, Zarzut spełnienia świadczenia jako podstawa powództwa opozycyjnego (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.), PPC 2011, nr 4, s. 92 i n.).

Tym samym nie stanowi uzasadnionej podstawy powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 in fine k.p.c. zarzut spełnienia świadczenia, który z przyczyn leżących po stronie dłużnika nie został zgłoszony przed zamknięciem rozprawy w sprawie, w której został wydany tytuł egzekucyjny, niezależnie od tego czy przyczyny te były zawinione czy niezawinione (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 marca 2012 r., IV CSK 284/11, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 roku, III CZP 16/12, OSNC 2012, nr 11, poz. 129).

Zarzut spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. należy rozumieć szeroko, jako każdy zarzut wskazujący na wygaśnięcie obowiązku stwierdzonego w tytule wykonawczym, jeżeli z powodu ustawowych ograniczeń kognicyjnych nie mógł być rozpoznany i uwzględniony w orzeczeniu stanowiącym tytuł egzekucyjny. W przeciwnym razie doszłoby do naruszenia aksjomatycznych wartości procesowych w postaci prawomocności materialnej orzeczeń

co do istoty sprawy oraz ich powagi rzeczy osądzonej. Tym samym doszłoby do rozregulowania systemu prawa procesu cywilnego oraz zakłócenia spójności i koherentności kodeksu. Premiowałoby to także (bezzasadnie) stronę niedbałą, która nie strzeże swoich interesów i nie korzysta z praw przysługujących jej w czasie postępowania rozpoznawczego nie wyłączając prawa do wnoszenia środków odwoławczych lub innych środków zaskarżenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z 23 maja 2012 r., III CZP 16/12, op. cit).

W świetle powyższego, opierając powództwo opozycyjne z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. na zarzucie spełnienia świadczenia powód nie mógł skutecznie powołać się na dokonanie wpłaty, co do której nie było przeszkód by podnieść zarzut spełnienia świadczenia w sprawie, w której powstał tytuł egzekucyjny. Już bowiem w tamtym postępowaniu powód mógł bronić się przed roszczeniem pozwanego takim zarzutem. Obecnie zarzut ten należy więc uznać za spóźniony.

Nawet gdyby uznać, że powód może się na wskazany dokument powoływać, należy powtórzyć, że nie stanowi on, w sytuacji zaprzeczenia przez pozwanego otrzymania kwoty 50.000 złotych, a także w świetle omówionej wyżej opinii biegłego, że zapłaty tej faktycznie dokonał.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w punkcie I. i II. wyroku. Orzekając o kosztach w punkcie III. na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i art. 100 k.p.c., uwzględniono zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy oraz stosunkowego rozdzielnia kosztów procesu między stronami, zależnie od stopnia, w jakim wygrały sprawę. Powód wygrał w 12% (20.000 zł z 166.347 zł), a pozwany w 88% i w takim też stosunku strony powinny zwrócić sobie koszty niezbędne dla celowego dochodzenia swoich praw, czy dla celowej obrony. Powód poniósł koszty w kwocie 11.918 zł, na które składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 8.318 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3.600 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U.02.163.1349 ze zm.). Pozwany poniósł koszty w kwocie 6.026,01 zł, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3.600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.348 ze zm.), kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 2.409,01 zł tytułem wykorzystanych zaliczek na koszty wynagrodzenia biegłego (kwota niewykorzystanej zaliczki zostanie pozwanemu zwrócona). Powód powinien otrzymać od pozwanego 12 % z 11.918 zł tj. kwotę 1.430,16 zł, pozwany powinien otrzymać od powoda 88% z 6.026,01 zł tj. kwotę 5.302,89 zł, na rzecz pozwanego zasądzono więc różnicę tj. 3.872,73 zł.

Leon Miroszewski

(...)

1) (...)

2) (...);

3) (...).